

[Weikop.]

spørgsmålet, om vareforsyningsloven, som vi her behandler, i enhver henseende er tidsvarende. Man kunne rejse spørgsmålet, om det ikke var naturligt at foretage nogle ændringer, så loven bedre kom til at svare til de forhold, vi har i dag. Forholdene er jo noget anderledes i dag, også anderledes end da loven sidst blev ændret, i 1951, ikke nogen større ændring, men dog alligevel en ændring, hvorved handelsministerens bemyndigelse blev begrænset noget. Og strengt taget skulle vi jo videre ad den vej. Bemyndigelseslove skal efter min opfattelse være ganske ekstraordinære, og når de hidtidige meget ekstraordinære forhold ikke længere er tilstede, bør ekstraordinære love afløses af love, hvoraf det af selve loven fremgår, hvad borgerne har at rette sig efter.

Jeg har gerne villet sige dette, samtidig med at jeg helt og fuldt erkender, at det ikke er muligt, sådan som den politiske situation er, at foreslå ændringer til vareforsyningsloven, og jeg er derfor helt enig med den højtærede minister i, at loven bør forlænges uændret for et år. Når grundlovsforslaget er vedtaget og vi har fået en ny grundlov, vil jeg tro, at næste forår er det rette tidspunkt til at foreslå ændringer i vareforsyningsloven. Jeg tror, at man til den tid vil se med andre øjne f. eks. på de i loven omhandlede nævn og på den bestemmelse, at ministeren skal have den endelige afgørelse med hensyn til besværinger over administrationen. Der kunne være mange andre ting at nævne i denne forbindelse, men jeg skal ikke komme nærmere ind herpå, når jeg og mit parti er enig i, at de nuværende politiske forhold gør det nødvendigt, at loven gennemføres uændret. Loven er — som den højtærede minister sagde det — brugbar.

Lovens første kapitel siger jo klart og tydeligt, hvorledes administrationen skal tilrettelægges. Der siges bl. a., at der skal skabes fornøden konkurrence, og at importen skal gøres størst mulig under hensyn til betalingsbalancen. Den liberalisering, der er gennemført indtil i dag, viser, at regeringen har udvidet importen i takt med betalingsbalancens forbedring, og jeg forstår af ministerens forelæggelsestale, at regeringen fortsat vil søge at frigøre udenrigshandelen.

Når der aldrig fra socialdemokratisk side,

og ej heller fra det ærede medlem hr. Kragsside, er givet tilslutning til liberalisering — og det er jo værd at understrege, at det har socialdemokraterne aldrig gjort — og man stadig kritiserer liberaliseringen så stærkt, så forekommer det mig, at denne kritik er noget uforståelig og egentlig uden noget virkeligt grundlag. For hvad er det, regeringen gør? Jo, regeringen efterlever jo blot de lovbestemmelser, som den socialdemokratiske regering i sin tid selv har foreslået, og som socialdemokraterne har stemt for. Bestemmelsen om, at importen skal gøres størst mulig under hensyn til betalingsbalancen, stammer fra den socialdemokratiske regerings tid. Lovens bestemmelser og de af socialdemokraterne indgæede forpligtelser om liberalisering og betalingsbalancens stilling forpligter denne regering til at foretage liberalisering, og hvis regeringen ikke gjorde det, ja, så kunne den med rette bebrejdes, at den ikke efterlevede lovbestemmelser, der i sin tid blev gennemført af socialdemokraterne, og at regeringen ikke opfyldte de af socialdemokraterne indgæede forpligtelser overfor den europæiske betalingsunion.

Vi ved jo meget vel, at friere forhold kræver en omstilling indenfor erhvervslivet, og vi ved også, at en forbrugsnedgang ikke er velset; men en forbrugsudvidelse, der ikke er i takt med en eksportforøgelse, vil føre til en ugunstig betalingsbalance og dermed føre til, at vi ikke kan indfri vore forpligtelser.

Jeg har iøvrigt den opfattelse, at liberaliseringen stort set ikke har skadet erhvervet, men at den i nogen grad har medvirket til både at fremme eksportanstrengelserne og samtidig skabe bedre konkurrencemuligheder for industrien.

Det ærede medlem hr. Krag sagde en hel masse om arbejdsløsheden, meget alvorlige ord, som jeg godt kan forstå at man lytter til, men man fik jo deraf indtrykket af, at denne regering har skabt et kaos på dette område, at den har skabt fantastisk arbejdsløshed. Jeg har tallene her fra den tredje uge af januar måned, og de reducerede tal for arbejdsløsheden var i tredje uge af januar: i 1950 17,4 pct., i 1951 15,9, i 1952 16 pct. og i 1953 16,8. Altså i tredje uge af januar 1950, da det ærede medlem hr. Krag var minister, var arbejdsløsheden 17,4 pct. imod i år 16,8 pct. Jeg vil gerne bede det